

Xorban
Zonder probleem
extreem

Xorban
Zonder probleem
extreem

Hans Vogel

Schrijver: Hans Vogel

Coverontwerp: Hans Vogel

Coverfoto: van Pixabay (door Pixel-Alatec)

© 2023 Hans Vogel

Gevecht tegen echt slecht

Een grote rotsachtige planeet, 'superaarde', zomaar ergens in dit immense geheel doet wat deze meestal doen: ronddraaien om de as, wat ook in dit geval net zoals bij ons seizoenen teweeg brengt, en een ster. Dit is er één van twee tezamen, iets wat astronomen ontdekten ongelooflijk veel voorkomt. Vaker dan een enkele die wij kennen. En een rode dwerg, overblijfsel van een normale zon die na miljarden jaren tot deze staat gereduceerd werd. Wat ook een normale gang van zaken is. Zijn stralen, hoewel best zwak, verwarmen alle talloze wezens die zich op Verodor bevinden en dat niet alleen; houdt ze in leven, net als het wel geringe natuurschoon dat hier bestaat. Tevens is er water, niet groots aanwezig maar in toch drie flinke zeeën, meren en rivieren. Typisch in de bewoonbare zône. Wolken, hoe mooi ook in fantastische vormen, zijn er amper vandaag boven een stad gevuld met enkel donker metalen gebouwen en huizen waarin het ergste uitschot van dit heelal hun bestaan moet doorbrengen. Deze hele wereld is hier bezaaid mee. Hiervoor toegewezen door de driehonderdkoppige Raad van Gerechtigheid welke beslist over het lot van gigantisch velen ons onbekend verspreid in de ruimte die we kennen.

De zonneshijn ziet Xorban nu niet. Hij is binnen in een zaak waar ze Zubiet-energiecellen verkopen. Deze zijn nodig om ruimteschepen aan te drijven. De zijne begaven het tot bijna nul hier vlakbij, dus er zat niks anders op dan landen en ze zien te bemachtigen. Als één van maar twintig anderen onder de totale bevolking van ongeveer drie miljard die niks op hun kerfstok hebben. Naast uiteraard de soort van 'gevangenisbewaarders' die zorgen dat er geen deze woonplaats verlaat. Zijn normaal keurige pak heeft hij smerig gemaakt om niet op te vallen.

'Doe mij maar acht cellen, die hypermoderne versies daar achterin', zegt hij tegen de verkoper in uiteraard een vreemde taal, 'wat gaat me dat kosten?'

'Nou behoorlijk wat eenheden, ik heb er maar twaalf en alleen ik in heel Plenera verkoop ze. Je hebt geluk en bent vast bekend met het feit dat ze verboden zijn. Wil je de rest ook niet? Dan ben ik er vanaf en loop geen risico meer.'

'Ja doe maar. Dan heb ik reserve bedenk ik me nou.'

De eigenaar van de zaak, een slonzige vent, pakt de goederen, legt ze op de toonbank en zegt:

'Dat worden er dan twee miljoen.'

Een fortuin, denkt Xorban, ik heb het nét. Maar krijg over een paar dagen mijn transporteursalaris weer dus het gaat meezitten, daar lijkt het op. De macht van mazzel staan aan mijn kant. Voor hoelang weet ik niet maar gebruik het.'

'Zo dát kan ik goed gebruiken, het toch al zeer schaarse voedsel is daarom ook nog eens megaduur. Je hebt trouwens wel lef om in deze stad je schip te parkeren. Zie maar dat je hier wekomt met die Garde van de Orde. En nou wegwezen!' klinkt het bars van de onbeschofte Verodoraan. Welke een stuk of tweehonderd berovingen op zijn geweten heeft. Hij bekijkt Xorban terwijl deze de aandrijvingsvoorzieningen inpakt en na een toch beleefde korte groet richting deur loopt. Met minieme bewondering niet meer voorgekomen sinds zijn jeugd vier jaar geleden. Zijn soort groeit snel op. De gele ogen op uitsteeksels doen hun werk.

De aanzienlijk atletische vierentachtigjarige man afkomstig van Seboratoria in de topperperiode van zijn leven ziet er heel goed uit. Vergelijkbaar met een mensachtige van ongeveer vijftwintig die fanatiek krachtsport bedrijft. Xorban heeft het overwogen maar besloten geen lichamelijke verbeteringen aan te laten brengen. Zoals die beschikbaar zijn: versterkte spiermassa, titanium beenderen, ogen zo aangepast dat ze een veel groter spectrum van het licht kunnen zien en nog enkele andere. Hij is liever puur natuur wat zeldzaam is. Ook op de paradijselijke wereld waar hij opgroeide en nu nog woont. Wel draagt hij een tijdens zijn werk vaak een vederlicht zeer sterk soort harnas van een uiterst

zeldzaam metaal. Nee totaal veilig is zijn werk niet met die kapers op de kust: de kwaadwillende rovers.

Zijn karakter is van een heel prettige aard wat allen die hem kennen en waar hij veel me omgaat zeer ten goede komt. En heeft eigenschappen die voorkomen in grote getale:

Goedaardig, degelijke normen en waarden, eerlijk op een leugentje om bestwil na en naast te vertrouwen ook dit, trouw, aan zijn vrienden, vriendinnen en familie. Er moet heel wat gebeuren voordat hij ze laat vallen.

Dit allemaal ondanks dat zijn vader hem in zijn jonge jaren heel lang treiterde en kleineerde. Dit werkte negatief op zijn psyche en gaf ellendegevoelens waardoor hij soms zeer onvriendelijk uit de hoek kon komen. Hij besepte dit maar was machteloos. Totdat het plots tot zijn opluchting goed kwam. Geen last meer van en degene die het aanrichtte ging door maar Xorban kon hem gemakkelijk negeren.

De man in kwestie kan echter ook regelmatig zeer ongeduldig zijn. Dit wekt wel nogal irritaties maar vlak erna lost hij dit op met een humoristische opmerking. Met vrolijkere soortgenoot als gevolg. Een hele geschikte Sebatiaan dus. Inclusief de kwaliteiten passend om de spectaculaire avonturen die hem wachten het hoofd te kunnen bieden.

Met zijn grote liefde Lissandra in gedachten betreedt hij de straat om een totaal onverwachte toekomst in te gaan. Eén om te beschrijven en op de bibliotheekwereld onder brengen om beslist tallozen intensief te boeien.

Varens wuifden tussen de bomen van één van de mooiste bossen op de geboorte wereld van de negentienjarige jongeman met naast hem een ongeveer even oude vrouw met een fraai uiterlijk. Ze wandelden hand in hand richting een meertje. Aan het einde van de middag zaten hun taken erop en konden ze ook wat van andere dingen genieten, zoals in dit geval zwemmen. Dat tussen

het rare waterleven op Sebatoria.

'Je bent een schat maar je moet wel doorlopen Liss!' zei Xorban tegen haar toen ze stopte om haar schoeisel beter vast te maken. 'Je makke speelt weer op, even rustig aan, je hebt kwaliteiten maar nou nét deze? Bewonder maar even die bloeiende struik daar lief', was het antwoord.

'O bloemen. Je houdt me voor de gek. Net zo interessant voor mij als een knoop op de jas van je vader. Of een koolstof moertje op een zweefglijder. Weet je toch.'

'Ik zei het inderdaad daarom. Je trapt er weer in!'

Beiden lachten ze vrolijk. Om al kletsend verder te lopen. Maar niet lang ongestoord.

Uit de dichte bebossing vloog plotseling een vuistgrote getande vogel regelrecht op Lissandra 's gezicht af. Vlak voordat het beest haar bereikte plukte de jongeling het beest uit de zwoele lucht en smeed het tegen de grond.

'Ik schrok me dood, ik dacht dat deze hier niet voorkwamen. Als ik jou niet had en thuis geen bed deed ik geen oog dicht'.

'Jaja gein-maakster. Moet meegekomen zijn met en vrachtschip. Hij heeft het gehad'.

'Wat een reflex, compliment! Geen wonder dat je zo goed bent in carbonbal sport'.

'En je weet waarin nog meer...' grapte Xorban.

Het best gelukkige stel vervolgde vrolijk de weg naar het mooi gelegen water. Onder begeleiding van de prachtonen van vele niet agressieve gevleugelde wezentjes. En sereen bladergeruis van de fauna in de lichte wind.

Dit even mijmeren, al waren het twee minuten, heeft gevolgen. Xorban let niet goed op en komt in aanvaring met een crimineel die stopte omdat hij wat zag blinken door een gat in de zak met het net gekochte nodige. Een trap ertegen door het uitschot zorgt ervoor dat door een scheur één aandrijving op straat valt.

'Dus zó staan de zaken ervoor, kom op mannen, jullie weten wat te

doen!' wordt er geroepen en na het bemerken van de situatie valt de groep van vijf man aan. Zonder wapens maar wel met straatvechtkunsten die menig ander ras moet ontberen . Het 'slachtoffer' hiervan blijkt niet aan deze omschrijving gehoor te willen en hoeven geven. Bliksemsnel weet hij de pogingen tot sterke trappen en vuistslagen allemaal te ontwijken met zelfs sierlijke bewegingen. Handelt intussen en krijgt met een paar rake bewegingen twee van het gespuis tegen de grond en één tegen de muur. Nóg twee houden andere gegadigden op afstand. Maar hard als de boeven zijn geven ze, wel behoorlijk gewond, niet op en gaan stug verder. Enige minuten gaat dit zo door. Xorban is hier zeer goed in maar wordt dan tegen zijn achterhoofd geraakt door een steen omdat hij de gevallen energiecel oppakt. Duizelig wordt hij overrompeld, krijgt enige klappen te verduren en wordt door twee man vastgehouden. De leider krijgt triomfantelijk vat op het kostbare eigendom van Xorban. 'Wat dacht je eigenwijze idioot, dat je ons kon verslaan in je ééntje, wij van Zoron? Illusie dus. Spreek pechvogel: waar is je schip? Wat moet je anders hiermee? Een goede, we hebben echt een goede te pakken', zegt hij schor lachend. Vervolgens slaat hij Xorban in het gezicht. Welke plotseling gelukkig weer helder zijn hoofd optilt. 'Goed gezien dat ik alleen ben. Opmerkelijk met vissenverstand. En zo meteen weet je dat ik van Seboratoria kom', zegt de gevangene met een grote grijns. 'O dáár vandaan. Zegt niks, knoop dát maar in je oren. Waar is je...' is alles wat er nog uit de boef komt. Soepel springt Xorban krachtig op om een salto te maken, komt zo los en bij het neerkomen steekt hij zijn armen met gebalde vuisten uit. Twee Zoronen gevloerd met schedels gebarsten is het resultaat. De aanvoerder aarzelt ook niet en haalt uit met de buit. Een enkele vlugge buiging van zijn doel doet hem missen, welke onmiddellijk naar voren beweegt met gestrekt been. De voet eraan met de sterke vormtitanium laars belandt diep in de